

**КНИГА ПАМ'ЯТІ
ЗАГИБЛИХ ВИПУСКНИКІВ
ЛЮДИНСЬКОГО ЛІЦЕЮ**

Це мало сказати — вони полягли.

Це мало сказати — вони не повернуться.

Вони тобі і мені віддали.

Стукіт власного серця.

ВСТУП

Ці події були передбачуваними і прогнозованими. Однак, попри це, 24 лютого 2022 року світ здригнувся від жаху. Здається ніхто не очікував війни такого масштабу. Як виявилось, жодна країна не готова до неї. До того ж найбільший військовий конфлікт у Європі після Другої світової війни розгортається за честь несподіваним сценарієм.

Проте повномасштабне вторгнення не є якоюсь «окремою» чи «іншою» війною, бо це все одне довге й криваве протистояння росії, яке почалося ще у 2014 році.

«Книга пам'яті» – це масштабне полотно про мужність і звитягу українських воїнів, які ще вчора були звичайними цивільними людьми різноманітних професій і не мали жодного стосунку до війська і війни, проте потреба у захисті країни не залишила їм вибору.

Ця книга – це не просто список імен. Це наш біль, наша втрата, наша пам'ять. Ми хочемо, щоб кожен чий життя забрала війна був згаданий, щоб їхні імена та історії ніколи не були забуті.

Наше покоління стоїть перед великим викликом – гідно вшанувати героїв, які загинули в російсько-українській війні. Наша мета – щоб майбутні покоління українців ніколи не забули про те, якою ціною здобувалася воля і незалежність України.

Війна відмінила всі плани
У сотні, тисяч сімей
Вона віроломно вдерлась
В мирне життя людей.

Війна докорінно змінила
Всі погляди, сенс життя
Навіть діти маленькі знають,
Яка їй важка ціна.

Щодня матері хоронять
Своїх відважних синів
За що вони гинуть нині?
Яких ця війна світів?

Якби ж ми знали істину,
Причину і суть її
За чужими правилами чи за планом
Гине найкраща нація.

Хочеться вірити у Перемогу
Над ворогом, що прийшов
Дай, Боже, сили й терпіння
Моєму народові, щоб зло

Навіки зборов!
Війна зруйнувала всі плани
Майбутнє й теперішнє наших дітей
Як повернути їм віру і впевненість
В прийдешній завтрашній день.

20. 10. 2023. С. Белеля.

Сокол Юрій Вікторович

09.12.1988 – 16.06.2015

**Солдат, з 16.11.2014 року перебував у
зоні АТО в лавах Нацгвардії.**

Загинув у м. Харків.

Захиснику назавжди 26...

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!

БІОГРАФІЯ

Сокол Юрій Вікторович народився 9 грудня 1988 року в с. Людинь, у 2006 році закінчив Людинську школу. Далі навчався за фахом «Оператор газових котлів». У 2007р. був призваний до лав Збройних Сил України. 28 серпня 2014 року мобілізований на військові навчання в м. Львів. З 16.11.2014 р. перебував у зоні АТО у лавах Нацгвардії. 16 червня 2015 року загинув у м. Харків, похований у рідному селі.

**СОКОЛ ЮРІЙ
ВІКТОРОВИЧ**

Відкриття пам'ятного
банера Захиснику України

Yurii Sokol was born on December 9, 1988 in Liudyn. In 2006 he graduated from School of Liudyn. Then he studied as a gas boiler operator. In 2007 Yurii joined the Armed Forces of Ukraine. On August 28, 2014, he was mobilized for military training in Lviv. Since November 16, 2014, he was in the Anti-terrorist operation zone in the ranks of the National Guard. He died in Kharkiv on June 16, 2015, and was buried in his native village.

ЖИТТЄПИС

Юрій Вікторович Сокол народився 9 грудня 1988 року в селі Людинь Дубровицького району в сім'ї робітників. У 1995 році пішов у перший клас Людинської загальноосвітньої школи, закінчив її у 2006 році.

Далі навчався за фахом «Оператор газових котлів». У 2007 році був призваний до лав Збройних сил України, служив у Вінниці. Після повернення з армії деякий час їздив на заробітки у Київ та Харків.

В 2013 році працював на заводі «Торф Ленд Україна» в селі Людинь. 28 серпня 2014 року був мобілізований в Національну гвардію, проходив підготовку в м. Львові. Через місяць переведений в м. Харків для продовження навчання. У жовтні перебував на блокпосту в Запорізькій області.

Згодом, 16 листопада 2014 року був відправлений в зону АТО поблизу села Кримське Луганської області, де перебував до 5 січня 2015 року.

На Різдвяні свята юнак мав тритижневу відпустку, ходив на зустріч з учнями Людинської ЗОШ, багато спілкувався з друзями та родичами. І звичайно ж, як і всі, будував плани на майбутнє.

Була і ще одна відпустка у Юрія. Батьки помітили, що син змінився – став стриманий, рідко спілкувався з друзями. Далося взнаки все побачене і пережите на війні.

Під час довгоочікуваних відпусток Юрій робив подарунки своїм батькам, яких дуже любив. 10 червня 2015 року Юрій не вийшов на зв'язок. Мати не могла чекати, тому вирушила в дорогу, але сина вона живим більше не бачила. До закінчення служби залишалося два місяці.

Дата смерті 15 червня 2015 року. Похований Юрій Сокол 19 червня 2015 року в с. Людинь Дубровицького району Рівненської області.

СПОГАДИ

класного керівника Мисько Н. М.

«Він став героєм нашого часу. Був він звичайним хлопчиком. Ріс в хорошій сім'ї, де його дуже любили. В перший клас його привела мама. Він був єдиною дитиною. Коли діти вишикувались на урочисту лінійку, то він не відпускав маминої руки. Я дозволила мамі стати поряд з ним.

Юрій був гарним руським хлопчиком. Час від часу він оглядався на свою маму, щиро посміхався і стояв спокійно, бо його надія, опора і впевненість була поруч із ним. Хоча був одинаком у сім'ї, ніколи ні з ким не конфліктував. Був товариський, доброзичливий, слухняний. До школи прийшов слабо підготовлений, але з часом навчився читати, писати на рівні з іншими дітьми. Виріс він хорошою людиною.

Коли став на самостійний шлях, як він турбувався про маму. Купував їй гарні подарунки на день народження. Життя поставило перед Юрієм великий вибір. Він не злякався, не заховався за мамину спину. Хоч мав поганий зір та не відмовився від призову. Всі найкращі слова не зменшать утрату нашого Юрія. А материнське серце завжди стривожене і завжди запитує:

«А чому саме мій Юрій? А чому саме мені треба втратити сина?»

Таких матерів багато, але кожній болить душа за свою кровиночку. Уже пройшло багато років, коли Юрій був первачком, але я до щему серця пам'ятаю його щире усміхнене обличчя, його білобрисого чубчика і так шкода що його вже ніколи не буде серед нас. Саме такими захисниками славиться наша Україна, такими синами пишаються матері, саме такі герої помирають.

«Юрію! Ти в нашій пам'яті навечно»

Згадується якимось домашнім, тихим, не завжди примітним. Очевидно, відбиток на характер давалося те, що у сім'ї був єдиною дитиною. І як зажди буває, був маминим сином, улюбленцем, промінчиком життя, бо Юрій довгоочікувана дитина в сім'ї. Не дуже говіркий, але спокійний. Діти (вони ж заповзяті, живі, малі забіяки) іноді кепкували з нього. Але згодом змінилися у ставленні до нього.

Помічала, що коли у товаристві Юрій, то хлопці-однокласники поводитися стриманіше. Може, соромилися бути перед ним забіяками, бо він, Юрій, ніколи нікого не ображав. Іноді хлопець дуже комплексував. Це проявлялося у навчанні. Вчився посередньо. Коли не знав завжди мовчав, при цьому дуже червонів і ніяковів, якщо до нього звертався вчитель або підказували однокласники. Дуже ніяково почувався і серед товаришів, коли обговорювали якусь класну подію або ситуацію. Був надто несміливий.

Та класний колектив в деякій мірі формує характер дитини. Тому у восьмих-дев'ятих класах Юрій змужнів, ще більш підтягнувся, став рішучішим. У нього навіть з'явилася симпатія до красуні однокласниці, у яку майже всі хлопці були закохані. Став активнішим, але доброта і ніяковість, що уже змінилася на сором'язливість, так і лишилися у його характері. Його навіть і прозвали «Добрячок».

У дев'ятому класі життя його поповнилось новим змістом – Юрій визначився у виборі свого шляху в майбутнє. Він здобуває неповну середню освіту, щоб надалі у ПТУ м. Дубровиця здобути і професію, і повну середню освіту.

Життя у нього було цікаве, сповнене незвичайних подій. При зустрічах мама завжди радо розповідала про успіхи свого сина. Щасливо почувалася, коли сина хвалили на роботі (працював на будівництві торфопереробного комплексу в с. Людинь), коли до нього у гості приходили друзі. Ось так жив, трудився і мріяв про майбутнє цей простий сільський юнак, щоб потім стати героєм АТО, гордістю односельців, хоробрим та відважним воїном, ще ближчим, але таким далеким зрозумілішим для друзів-товаришів.»

НАГОРОДЖЕННЯ

Все в житті пережити можна:
І біль, і сльози й тугу
Лиш забути тебе не можу,
Мій рідний синочку, що був у строю.

Ти мій був оберіг
Єдиний, розумний, відважний
Любив з вишнями теплий пиріг
Де тепер ти? Чому не приснишся мені?

Я молюся за твій упокій,
Щоб душа твоя вічно жила
Зранена, зболена, зморена
Хай в Небесному синьому раї

Знайде затишок і тихий спокій.
Скільки сліз материнських пролито,
Скільки недоспаних днів і ночей,
Скільки ще того болю буде

За синами, що сміло ідуть у бій.
Хай вона швидше скінчиться
Ця безумна страшна війна
Покалічила не одне покоління

Хай заплатить ворог сповна.
За спотворені землі, села й міста
За загублені душі дітей і дорослих
Кому вона треба була

Проклятуща дика війна?
Боже, розуму дай тому,
Хто почав її,
Кому крові чужої захотілося

Або забори його з цієї землі,
Щоб і коріння ніде не водилося.
Сину мій дорогий, єдина моя відродо,
Приходь до мене у сни...

16.09.2023. С. Белеля.

Хомич Василь Русланович

07.04.2000 – 20.11.2022

Солдат

**Загинув під час виконання бойового завдання поблизу
населеного пункту Мар'їнка Донецької області.**

Захиснику назавжди 22...

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!

БІОГРАФІЯ

Хомич Василь Русланович Народився 07.04.2000 року в селі Рудня. У 2006 році пішов до 1 класу Руднянської школи, з 5-го класу навчався у Людинській ЗОШ, яку закінчив у 2016 році. Після школи навчався у Сарненському професійно-технічному училищі 21 за спеціальністю слюсар-механік. 18 липня 2020 року пішов до лав української армії, а вже 13 квітня 2022 року став на захист України. Загинув 20 листопада 2022 року. Нагороджений посмертно орденом Президента «За мужність» III ступеня.

**ХОМИЧ ВАСИЛЬ
РУСЛАНОВИЧ**

Відкриття пам'ятного
банера Захиснику України

Vasyl Khomych was born on April 7, 2000 in Rudnia. In 2006, he went to the 1st grade of the Primary School in Rudnia, and from the 5th grade he studied at the Secondary School of Liudyn, which he graduated in 2016. After school, he studied at the Sarny Vocational and Technical School №21 of speciality "Mechanical fitter". On July 18, 2020, he joined the ranks of the Ukrainian army, and on April 13, 2022, he stood up for defense of Ukraine. Vasyl died on November 20, 2022. Vasyl awarded posthumously the Presidential Order "For Courage" 3rd degree.

СПОГАДИ

мами Василя

«У дитинстві Василь разом із друзями після школи полюбляв проводити спільний час на шкільному майданчику на Рудні. Влітку разом із однолітками йшли купатися на ставок. Взимку ходили ковзатися на річку, ліпили снігові фігурки та грали в сніжки. У старших класах полюбляли бігати у ліс та будували будиночки на деревах. Разом із друзями ходили на рибалку та на шашлики. В дев'ятому та десятому класах Василь зі своїми друзями колядували, вітаючи односельців зі святом коляди, з Різдвом Христовим».

СПОГАДИ

друга Анатолія

«З дитинства був мудрим та справедливим, і в будь-якій ситуації заступався за мене та інших друзів. Мав лідерські якості. Коли ми грали в якусь гру, і вона нам швидко набридала, то вигадував щось нове, цікаве. Займався спортом, любив футбол, бокс. Умів гарно малювати, робив татуювання, і в нього це добре виходило. Мав ціль у житті: мріяв стати тату-майстром. Був чуйним, чесним, хоробрим надійним другом. У біді не залишав ніколи. Мав наречену, планував створити сім'ю.

З перших днів війни пішов захищати Батьківщину не роздумуючи. Прощаючись із рідними, казав, що скоро повернеться. Коли їхав у відпустку, то намагався нікому не повідомляти про це, хотів зробити "сюрприз". Але так не виходило, всі знали, що їде додому. Завжди був усміхнений, сміливий, умів піднімати настрій, давав гарні поради. Дуже любив Україну».

СПОГАДИ

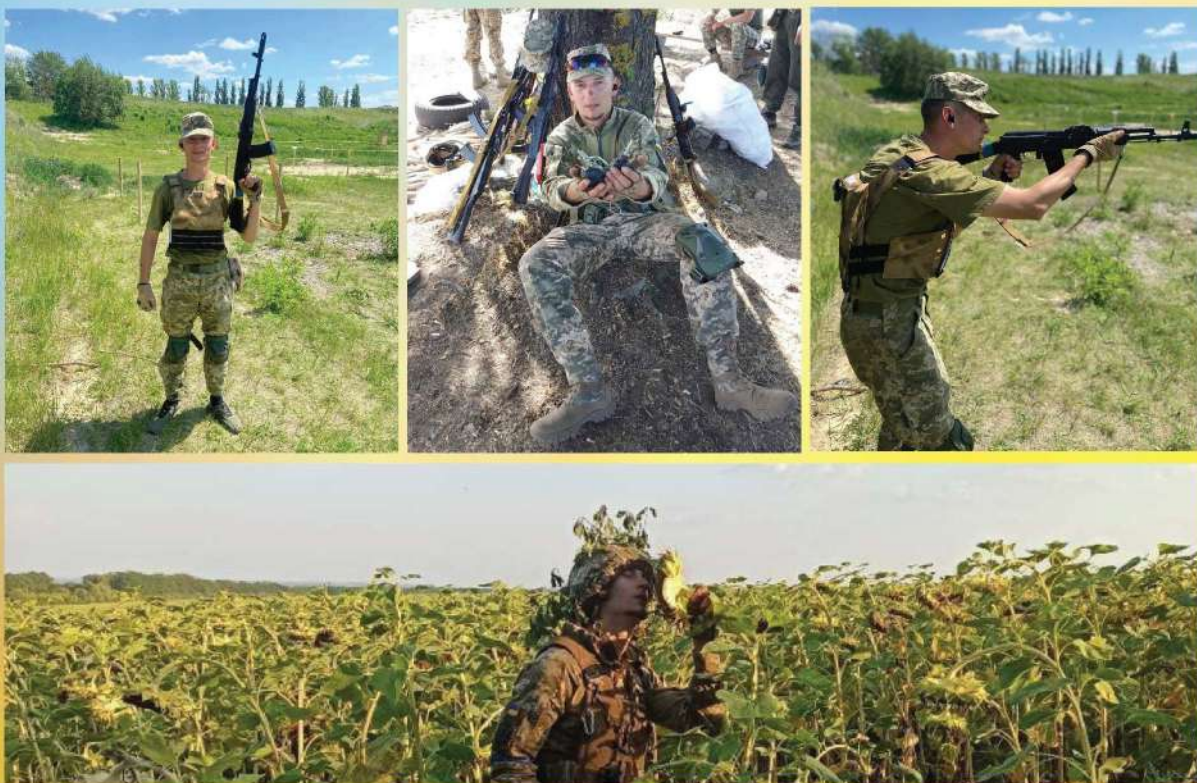
класного керівника Соловей А. В.

«У нашій школі Василь навчався з 5 класу. Із перших днів навчання проявив себе як сором'язливий, тихий хлопчина із загадковою посмішкою.

Завжди брав участь у шкільному житті класу. Мав багато друзів (з якими згодом довелося пройти нелегкий шлях у своєму короткому житті). З дитинства дуже любив малювати на різну тематику. Пізніше це хобі переросло у мрію стати тату-майстром.

Хоробрість, сміливість, загартованість – всі ці риси були притаманні Василю і яскраво виражалися під час служби в армії.

З початком активних воєнних дій, коли по всій Україні почали гриміти вибухи, вили сирени, коли по телебаченні та в Інтернеті були невтішні новини, коли в кожній оселі біля вхідних дверей постійно стояла дорожня сумка, коли спати лягали одягнені, коли... Саме тоді ми дізналися, як тихий, сором'язливий юнак пішов захищати всіх нас.

Василь вірив в те, що вистоймо, переможемо, що Україна відродиться з вогню. Бо воював не за чужі території чи багатства, воював за рідне. За свою волю, свою незалежність, своє право обирати якою мовою говорити, де і як жити, за право бути вільними. Адже саме це робить нас тими, ким має бути людина: вільною, а не рабом».

НАГОРОДЖЕННЯ

Мамо, тато, сестричко,
Я вдома вже, рідні,
В теплій рідній хатині ночую.
Чую молитви щирі й рясні.

Не думав про зустріч тяжку, невеселу,
Бо знав, що вернусь з перемогою.
Думав про зустріч з друзями
Море історій їм розкажуть.

Випити келих шампанського,
Дитинство і юність згадать.
Не думав, що вже не побачу
Домашніх улюбленців- кицю й собачку.

Не зможу з батьком поле орати і сіяти,
Дрова рубати, рибалити й полювати.
Досхочу спати, варениками маминими поласувати.
Пробачте, рідні мої.

Не встиг я слів дяки сказати.
За все, що ви дали мені у житті.
За посмішки щирі, тепло і увагу.
Матусю, благаю, прости.

Сестричко, піклуйся про рідних,
Бо ти в них єдина - одна.
В мене на могилі
Посадить кущ калини,

Хай квітне весною вона.
Моїм побратимам бажаю
Скоріше здолати те зло,
Що губить, вбиває життя ні в чому невинних воно.

Я вірив, боровся і ждав перемогу,
Але не судилося...
Моя Україна воскресне!
Я вірив, я цього чекав...

26.11.2022. С. Белеля..

Мисько Микола Олександрович

16.12.1993 – 20.02.2023

Старший солдат

518 окремих батальйон спеціального призначення «Дике поле»

**Загинув під час оборонного бою поблизу населеного пункту
Червонопопівка Кременського району Луганської області.**

Захиснику назавжди 29...

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!

БІОГРАФІЯ

Мисько Микола Олександрович народився 16.12.1993 р. в селі Людинь, у 2000р. пішов у місцеву школу, яку закінчив у 2011 р. Після закінчення школи здобув професію будівельника, навчаючись у вищому професійному училищі м. Рівне. У 2015 році призваний на строкову службу до Національної Гвардії України м. Луцьк. В 2017 році брав участь в АТО. Після проходження служби 6 травня 2022 року у м. Житомир був закріплений в окремому батальйоні спеціального призначення «Дике поле». Загинув 20 лютого 2023 року у Луганській області. Нагороджений посмертно орденом Президента «За мужність» III ступеня.

**МИСЬКО МИКОЛА
ОЛЕКСАНДРОВИЧ**

Відкриття пам'ятного
банера Захиснику України

Mykola Mysko was born on December 16, 1993 in Liudyn. In 2000 he went to a local school, which he graduated in 2011. After graduating from school, he got the profession of a construction worker, studying at the Higher Vocational School in Rivne. In 2015, Mykola joined the National Guard of Ukraine in Lutsk. In 2017, he participated in Anti-terrorist operation. After completing his service on May 6, 2022, he was assigned to a separate special purpose battalion "Dyke Pole" in Zhytomyr. He died on February 20, 2023 in Luhansk region. Mykola awarded posthumously the Presidential Order "For Courage" 3rd degree.

ДИТИНСТВО

ШКІЛЬНІ РОКИ

У школі був активним учнем, дружелюбним, з усіма знаходив спільну мову. Любив дивитись фільми-фантастику, слухати музику з реп-мотивом, але найбільше обожнював грати у футбол, брав участь у різноманітних спортивних змаганнях.

Займав багато призових місць, за що мав різні грамоти і нагороди. Був постійним гравцем у складі місцевого ФК "Мисько". Команду назвали саме так тому, що більшість гравців мали однакове прізвище. Багато команд приїздило в село, щоб позмагатись у першості з футболу, так і неодноразово хлопці командою їздили на виїзді матчі і займали призові місця.

РОКИ ПІСЛЯ ШКОЛИ

Після закінчення школи Микола вступив на навчання у вище професійне училище №1 м. Рівне, де здобув професію будівельного дизайнера. В училищі теж продовжував брати участь у спортивних змаганнях.

Закінчивши навчання у червні 2015 р., в листопаді цього ж року був призваний на строкову службу до Національної Гвардії України м. Луцьк.

Під час проходження строкової служби отримав звання старшого солдата і у січні 2017 р. брав участь у бойових діях зони Анти-терористичної операції в Донецькій області біля населеного пункту Каленики.

Повернувшись зі служби, в липні 2017 р. поїхав у пошуках роботи за кордон. Спочатку працював на фабриці солодошів, потім – на фабриці по виготовленню морозива, а вже пізніше змінив свій фаг на будівельника. Там Микола отримав звістку про початок війни в Україні.

Казав: *"Як це: вже забрали хлопців, які були в АТО, а мене ще й досі не викликали?"*

Так і сталось. Через декілька днів після початку війни Микола повернувся з-за кордону і вступив до лав Збройних Сил України.

6 травня 2022 р. він потрапив на навчання у м. Житомир, після якого продовжив свою службу у першій окремій бригаді спеціального призначення ім. І. Богуна. Закріпився в 518 окремому батальйоні спеціального призначення "Дике поле" на посаді помічника кулеметника. Сумлінно виконував поставлені бойові задачі, мав вольовий і сильний характер. Разом з побратимами брав участь у визволенні Балаклії Харківської області у серпні 2022 р. Пізніше їхній батальйон перевели на Лиманський напрямок Донецької області. З будь-яких ситуацій, особливо тяжких, виходив із посмішкою і жартами.

Казав:

"Якщо не жартувати, то можна з розуму з'їхати"

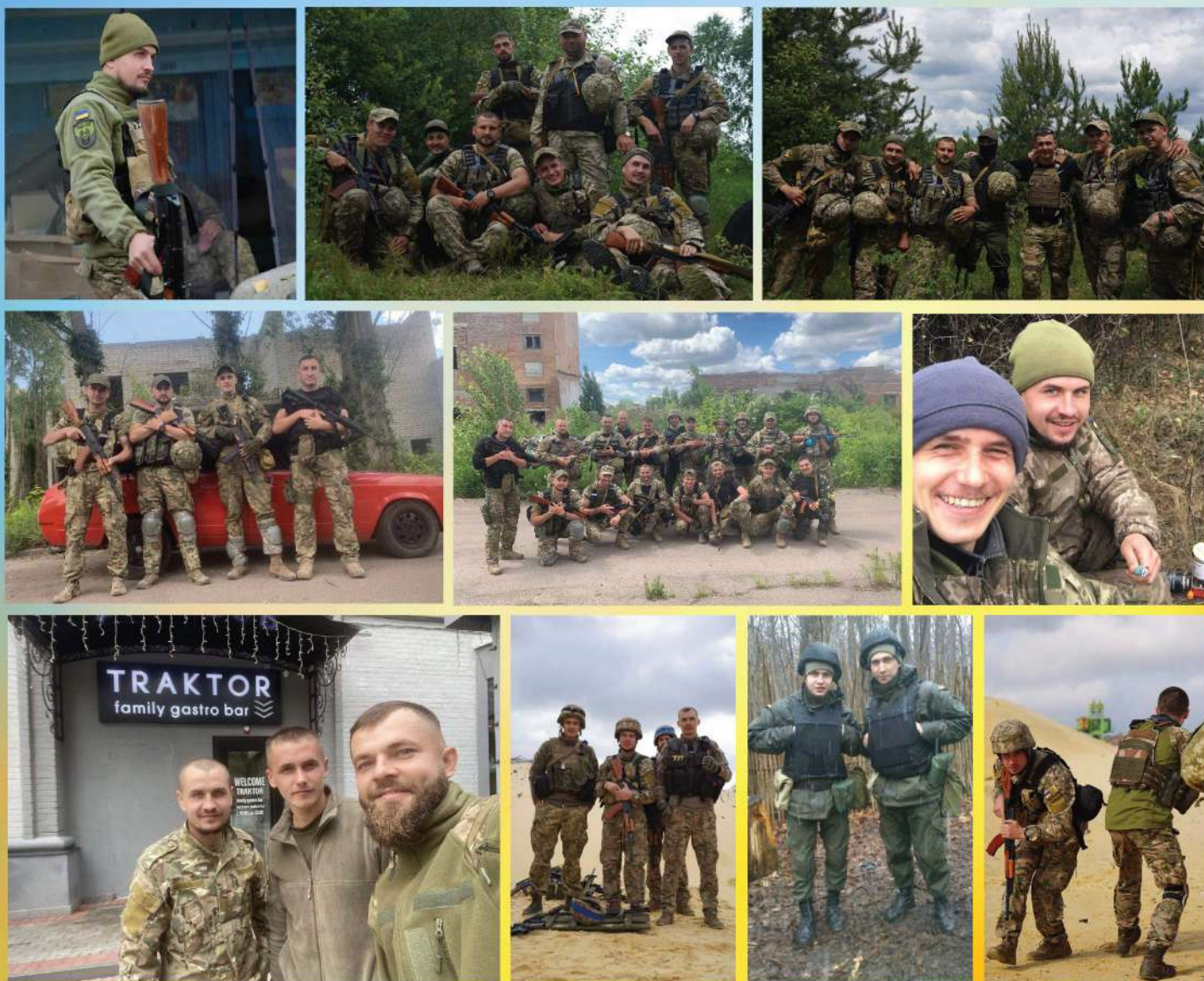

НА СЛУЖБІ

Ніколи ні на що не скаржився. Він дуже любив солодощі. Постійно за них дякував, бо коли йшли на позиції, то ті солодощі його "рятували". Він не боявся нічого, окрім того, що може бути така ситуація, що (цитата Миколи):

"Я можу не встигнути врятувати свого брата, побратима, бо там ми всі брати".

За тиждень до загибелі Миколу подали на посаду командира відділення. У пам'яті командирів і побратимів Паравоз назавжди залишиться відповідальним, мужнім, відважним і сміливим братом по духу.

Зі слів командира відділення, Сергія Косіюка, в якому Микола проходив службу, він був справжнім воїном. Мав дуже вольовий і стійкий характер, веселу і позитивну вдачу. Був дуже справедливим, інколи доходило до суперечок, але Микола швидко знаходив вірне рішення. Завжди відстоював свою думку, але й прислухався до інших. Був дуже веселим, щирим, добрим. В будь-який момент міг підставити своє плече для побратимів.

Зі слів командира відділення, Сергія Косіюка, в якому Микола проходив службу, він був справжнім воїном. Мав дуже вольовий і стійкий характер, веселу і позитивну вдачу. Був дуже справедливим, інколи доходило до суперечок, але Микола швидко знаходив вірне рішення. Завжди відстоював свою думку, але й прислухався до інших. Був дуже веселим, щирим, добрим. В будь-який момент міг підставити своє плече для побратимів.

Цитата командира:

«Для нас загибель Миколи – дуже болюча втрата. Я вважаю, що для мене всі герої хто на війні, але багато хто, не воюючи, хоче бути героєм. От Микола є справжнім героєм, який не побоявся і дав відсіч ворогу, хоч і сам поплатився за це своїм життям. Він був більше, ніж побратим, – він був нашим братом».

У пам'яті рідних і близьких Микола назавжди залишиться рідним, щирим, веселим, життєрадісним, хорошим сином і улюбленим братом. Дуже любив свою племінницю Олександру, навчив її їздити на велосипеді. Навіть будучи на сході переживав, щоб його родина була всім забезпечена, бо як він казав:

"Ви - моя опора і мій тил"

Фільм пам'яті

Мав кохану дівчину, з якою разом мріяли створити сім'ю.

29-річний старший солдат Микола Мисько, позивний «Паравоз», загинув 20 лютого 2023 року під час виконання бойового завдання в районі населеного пункту Червонопопівка Кремінського району Луганської області.

За наказом Президента від 12 травня 2023 р. був нагороджений посмертно орденом "За мужність" III ступеня.

Поліг молодий солдат
В нерівнім жорстокім бою
Злетіла душа його
В ясну небесну блакить.

До війська своїх побратимів,
Які віддали життя
За нас, за свою Україну
І пішли в тяжке небуття.

Розкажеш, Миколо, батькові
Про пекло, яке пережив,
Про те, як боровся з ворогом
Зі всіх своїх міцних сил.

З надією і тривогою
Чекала мама щодня
Вісточки з фронту від тебе
Не було спокою ні дня.

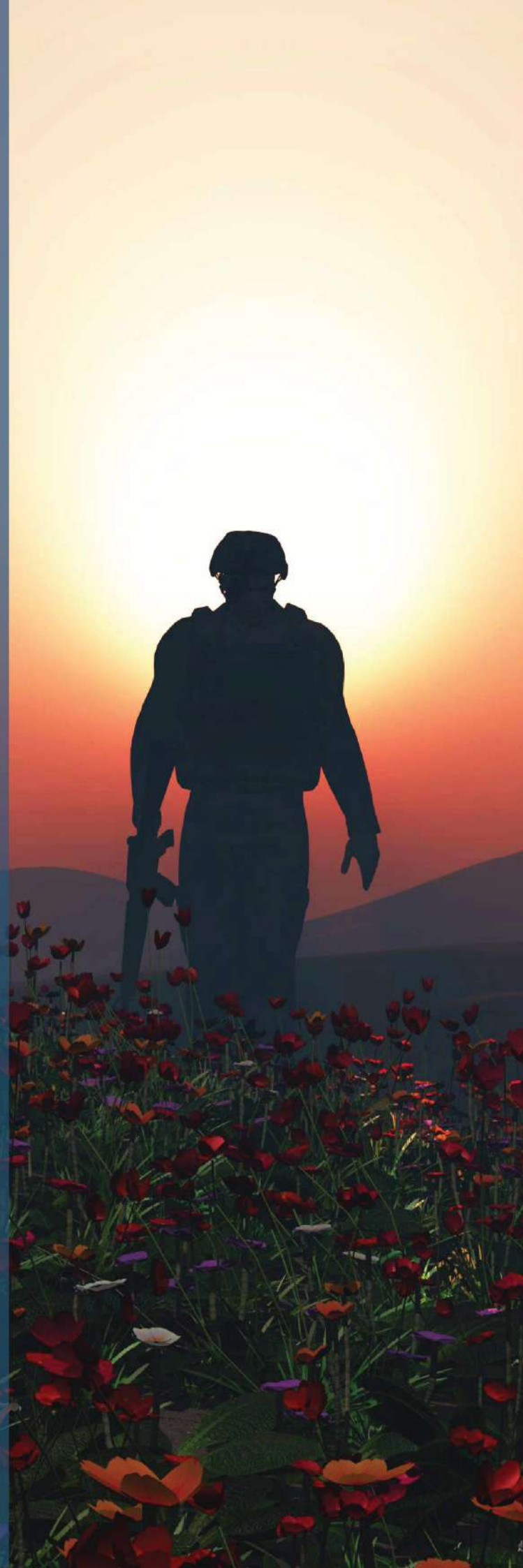
Холоне серце і мозок
Не хоче сприймати цю біль
Як усвідомити і пережити,
Що живим не вернешся відтіль.

Тебе повік ніхто не забуде
Ні рідні, ні друзі твої.
Таким добрим іменем Паровозик
Колись прозвали тебе.

Усмінене, щире обличчя твоє
Залишиться в пам'яті всіх
Мужнім, хоробрим Героєм
В запеклім бою ти поліг.

Скільки ще таких молодих синів
Буде вбивати мацква
Зникла б з лиця землі
Звіряча дика орда.

22. 02. 2023. С. Белеля.

Холодзько Микола Сергійович

14.12.1995 – 01.04.2023

**Старший навідник гранатометного відділення
81 аеромобільної бригади.**

**Загинув під час виконання бойового завдання біля населеного
пункту Білогорівка Луганської області.**

Захиснику назавжди 27...

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!

БІОГРАФІЯ

Холодцько Микола Сергійович. Народився 14 грудня 1995 року в с. Людинь. У 2013 році закінчив Людинську школу, після чого здобув професію будівельника в м. Костопіль. Пізніше одружився, має два синочки. 1 грудня 2022 року був призваний на військові навчання в м. Житомир. 27 березня поблизу населеного пункту Білогорівка Луганської області, отримав тяжкі поранення і 1 квітня 2023 року помер в лікарні.

**ХОЛОДЬКО МИКОЛА
СЕРГІЙОВИЧ**

Відкриття пам'ятного
банера Захиснику України

Mykola Kholodko was born on December 14, 1995 in Liudyn. In 2013, he graduated from the School of Liudyn. He got the profession of a construction worker in Kostopil. Later he married. Mykola had two sons. On December 1, 2022, he was called up for military training in Zhytomyr. On March 27, he was seriously injured near the Bilohorivka, Luhansk region. He died in the hospital on April 1, 2023,

СЛОВА ДРУЖИНИ

«Після закінчення Людинської загальноосвітньої школи в 2013 р. вступив до Костопільського будівельного технікуму, на професію столяр. Працював будівельником, як за кордоном в Польщі так і в Україні. В 2015 році одружився, має два сина.

Влітку 2022 отримав повістку. Після чого був призваний на службу 1 грудня. Навчання проходив в м. Житомир ДШВ. Після місяця навчання, ще освоїв гранатометника.

Після чого був переведений до Краматорська військової частини А2120 81 аеромобільної бригади. Мав звання – Старший навідник 1 гранатометного відділення взводу вогневої підтримки 2 аеромобільної роти 1 аеромобільного відділення.

Спочатку виконував бойові завдання в Донецькій області, населений пункт Білогорівка.

Потім виходив на бойові завдання в Луганській області, населений пункт Білогорівка біля с. Різниківка. Де і отримав не сумісні з життям поранення 27 березня. Був направлений до лікарні Мечникова у м. Дніпро. Помер 1 квітня.

Як дружина, я можу впевнено сказати, що Коля був найкращим чоловіком та татком. Найкращим сином для своїх батьків. Завжди допомагав і підтримував.

На першому місці завжди у нього була сім'я. Він працював з усіх сил, щоб ми мали все. Такий люблячий чоловік та татко. Він любив спорт, а особливо футбол. Прививав це і своїм синам. Хобі – риболовля та грибництво. Ми сім'єю любили їздити в ліс по гриби. Привив любов до рибалки старшому сину Стасу.

Микола був хорошим працюючим господарем, намагався завжди робити все сам і прививав любов до праці своїм синам.

Завжди допомагав рідним та знайомим. Мав багато вірних друзів, таким був і сам.

Дуже товариський, завжди любив жартувати. На кожному святі, в колі сім'ї ми завжди сміялися з його жартів. Він був мужнім, розумним, доброзичливим та справедливим чоловіком. Цікавився історією України. Ніколи не боявся труднощів. Тому і пішов захищати нас, свою сім'ю, своїх рідних та свою країну. Ніколи не скаржився, як би тяжко не було.

Не терпів несправедливості.»

ДИТИНСТВО

СПОГАДИ

класного керівника Приходько М. М.

«Вперше, зайшовши для знайомства в сьомий клас, серед зацікавлених щирих поглядів учнів класу я помітила, як дивився на мене світловолосий хлопчак з дещо прищуреними очима, чи то посміхаючись, чи то оцінюючи. Той погляд Миколин пізніше часто говорив замість тисячі слів. Він умів виражати емоції поглядом, посмішкою.

Микола був дуже талановитим. Пам'ятаю, як після перемоги на районному конкурсі він декламував поезію у школі на лінійці. Була тиша, тільки його голос так щемно передавав образи, емоції: то дзвенів, то ледь шепотів... А в нас мурашки по шкірі, а в очах сльози... А потім шквал овацій.

Жодні шкільні свята не проходили без участі Миколи. Він міг грати різні ролі: як веселі, так і сумні. Він наче проживав кожную роль. Я часто говорила йому, що не здивуюсь, якщо колись побачу його по телебаченню.

Як кажуть, талановита людина талановита у всьому. Микола був дуже хорошим спортсменом, він не бачив свого життя без спорту, особливо без футболу. У всіх спортивних змаганнях він брав активну участь.

Водночас він був хазяйновитим, впевненим у собі юнаком. Микола не цурався ніякої роботи ні вдома, ні в школі. Я завжди була впевнена, що якщо щось доручила зробити, обов'язково зробить. Часто сам пропонував допомогу. Завжди з шаною та повагою ставився Микола до старших, дуже любив і поважав свою родину.

Наш клас був як невеличка шкільна родина. Багато переживали разом, ділились думками, почуттями, емоціями, проблемами й просто життєвими ситуаціями. Так я і дізналась про щирі почуття Миколи, які зародилися в школі й переросли у великі взаємні почуття.

Ніколи не забуду, як на випускному вечорі ми стояли з Миколою поруч, він так пронизливо глянув на мене і запитав:

«Ви будете плакати за нами? Ви ж нас завжди будете пам'ятати?»

Потім посміхнувся і додав:

“Будете, знаю, будете! Бо ми перші, ми особливі”

Біль і туга розриває груди
Не так зустрічати хотіла тебе
Ангеле мій, охоронцю,
Герою мій, чому не зберіг ти себе?

Не думала, що так рано
Господь забере до себе
Буду просити щодня його
Нехай хоч там тебе береже.

Буду благати хмаринок
Хай ніжно тебе обіймуть,
Хай сонечко тепло зігріє
Я їм'я твоє в небеса напишу.

Щодня тебе виглядали
Синочки наші малі,
Щоранку просили : "Мамо, таткові подзвони"
Як тепер їм сказати,

Що татко їх - Герой
Поліг в бою за Україну
Й ніколи не вернеться знов.
Коханий, ти був моїм тилом, підтримкою,

Щастям, опорою і надією
Як жити я буду тепер
І знати, що ніколи вже
Не відкриєш наших дверей.

Обіцяю, що всю любов свою
Віддаватиму нашим синам,
Щоб вирости гідними й мужніми,
Як татко їхній Герой.

Спасибі, любий, за все тобі,
Що дав мені у житті
Молиму Бога щодня і щомиті
Щоб він беріг тебе в небесах від журби..

04. 04. 2023. С. Белеля.

Тинко Борис Адамович

24.10.1982 – 13.04.2023

Солдат

**Загинув під час виконання бойового завдання поблизу
населеного пункту Новомихайлівка Донецької області.**

Захиснику назавжди 40...

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!

БІОГРАФІЯ

Тинко Борис Адамович народився 24 жовтня 1982 року. У 2000 році закінчив Людинську школу. Після школи навчався в Дубровицькому ВПУ за професією столяр. 10 січня 2023 року був призваний до Збройних Сил України. З 22 січня по 2 березня проходив навчання в Англії. Після повернення виконував бойове завдання в районі Мар'їнки. 13 квітня 2023 року загинув у Новомихайлівці, Донецької області. Нагороджений посмертно орденом Президента «За мужність» III ступеня.

**ТИНКО БОРИС
АДАМОВИЧ**

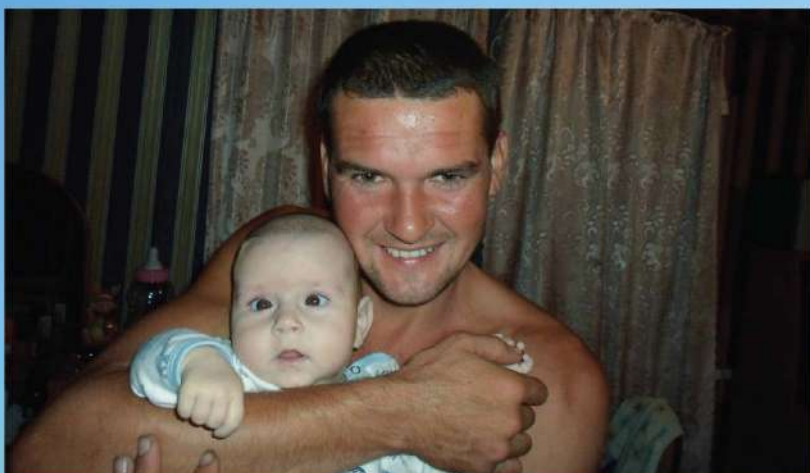

Відкриття пам'ятного
банера Захиснику України

Borys Tynko was born on October 24, 1982. In 2000, he graduated from the School of Liudyn. After school, he studied at the Dubrovytsia Higher Professional School by profession as a carpenter. On January 10, 2023, he joined the Ukrainian Armed Forces. From January 22 to March 2, he studied in England. After his return, he performed a combat mission in the Mariinka area. On April 13, 2023, he died in Novomykhailivka, Donetsk region. Borys awarded posthumously the Presidential Order "For Courage" 3rd degree.

ЖИТТЄПИС

Борис закінчив Людинську школу у 2000 році. Після школи навчався в Дубровицькому ВПУ за професією столяр. Працював у місцевому колгоспі, а потім – у Людинському лісництві лісорубом. Борис завжди поспішав на допомогу тим, хто цього потребував. Така в нього була добра вдача. Хоча власної сім'ї не створив, дуже любив своїх племінниць.

Коли розпочалося повномасштабне вторгнення російських окупантів, Борис казав мамі, що піде захищати Україну. Він дуже боляче сприймав, коли на війну брали значно молодших поліщуків. Говорив матері:

«Хіба ж таким молодим треба воювати? Ось такі, як я, старші, що вже побачили трохи життя, - це якраз люди для захисту Батьківщини»

Власну сім'ю Борис створити не встиг. Понад усе любив батьків і своїх молодших сестричок.

10 січня 2023 року Бориса Тинка мобілізували до 79-ої бригади десантно-штурмових військ помічником гранатометника, де отримав позивний «Тихий». Спочатку пройшов навчання в Англії, а на початку березня потрапив на гарячий Мар'янський напрямок. Син часто телефонував мамі, завжди її заспокоював і переконував, що все в нього добре, він ніколи не скаржився на службу.

Побратимам Борис якось сказав:

«Відчуваю, що на Великдень буду вдома...Або трьохсотим, або двохсотим»

Командири високо оцінювали готовність бійця Бориса Тинка завжди виконувати поставлені завдання, його щирість і доброзичливість.

Вночі з 11 на 12 квітня Борис Тинко пішов у розвідку. 13 квітня воїн мав повернутися з позиції. Цього не сталося. Коли рідні почали бити на сполох, їх спочатку запевнили, що просто немає зв'язку з хлопцями. Але згодом звістка про загибель підтвердилась.

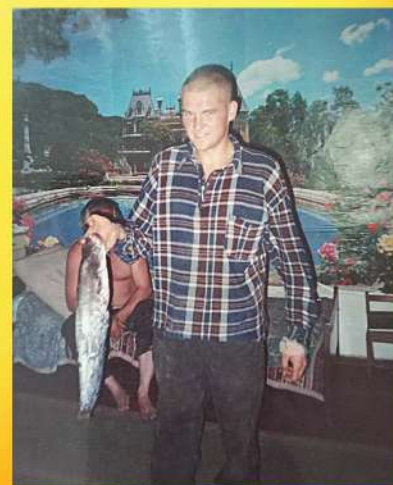
Війна переслідує родину Героя Бориса Тинка: його дід Василь Тинко дорогами Другої світової дійшов до Берліна, батько Адам Борисович юнаком пройшов стежками афганського пекла, а Борису судилося полягти за Україну.

Борис з 2 березня 2023 року перебував на передових позиціях, сумлінно виконував поставлені перед ним завдання.

Герой загинув, виконуючи бойове завдання поблизу населеного пункту Новомихайлівка Донецької області.

ДИТИНСТВО ТА ЮНІСТЬ

НАГОРОДЖЕННЯ

І знову небо плаче
В зажурі, тривозі, журбі
Село зустрічає загиблого воїна
Слава і честь, Борисе, тобі!

Ти геройськи загинув на фронті,
Захищав Україну свою,
Мабуть, мріяв не раз в холоднім окопі
Обійняти родину усю.

Плаче тато, мати і сестри,
Плаче вся родина твоя,
Всі чекали тебе на свято - Паску,
Але...В чому провина твоя?

Ти для наших сердець назавжди
Залишишся в пам'яті всіх
Як Герой, патріот країни,
Яку боронив і беріг.

Душа твоя зранена, зболена
Полетить у Небесну блакить
Передай там нашим хлопцям
Палкий і сердечний привіт.

Не забудемо вас, Герої,
Що віддали своє життя,
Таке молоде, красиве і гідне
І пішли від нас в небуття.

Настане пора - ми переможемо
Оскаженілу ворожу орду
Всім загиблим нашим Героям
В пам'ять і шану лампаду запалю...

15. 04. 2023. С. Белеля.

Мисько Володимир Адамович

05.07.1973 - 13.02.2024

**Героїчно загинув під час виконання
бойового завдання. Лише через 6 місяців
Герой на щиті повернувся до рідного міста.**

Захиснику назавжди 51..

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!

БІОГРАФІЯ

Мисько Володимир Адамович народився 05 липня 1973 у селі Людинь на Рівненщині. Закінчив місцеву ЗОШ. Опісля вступив до Дубровицького СПТУ №6, де здобув професію будівельника. Надалі проходив строкову військову службу у лавах ЗСУ. Після повернення до цивільного життя працював на різних будівельних майданчиках. В 2019 році переїхав із сім'єю до Житомира.

Захоплювався технікою, садівництвом. Весь вільний час присвячував своїй родині. Обожнював своїх онуків. З перших днів повномасштабного вторгнення РФ добровільно став на захист України від російських агресорів.

Героїчно загинув 13 лютого 2024 під час виконання бойового завдання. Лише через 6 місяців Герой на щиті повернувся до рідного міста.

**МИСЬКО
ВОЛОДИМИР
АДАМОВИЧ**

Volodymyr Mysko Adamovych was born on July 5, 1973 in Liudyn, Rivne region. He graduated from the local secondary school. After that, he entered the Dubrovytsia Vocational School No. 6, where he acquired the profession of a construction worker. In the future, he completed military service in the ranks of the Armed Forces of Ukraine. After returning to civilian life, he worked at various construction sites. In 2019, he moved with his family to Zhytomyr.

Volodymyr was fond of technology, gardening. He devoted all his free time to his family. He adored his grandchildren. From the first days of the Russian Federation's full-scale invasion he voluntarily stood up to protect Ukraine from the Russian aggressors. Volodymyr heroically died on February 13, 2024 while performing a combat mission. Only 6 months later, the Hero was returned «on the shield» to his hometown.

ЖИТТЄПИС

Мисько Володимир Адамович народився 05 липня 1973 у селі Людинь на Рівненщині. Навчався в місцевій ЗОШ, де був здібним до навчання учнем. Опісля вступив до Дубровицького СПТУ №6, де здобув професію будівельника. Після здобуття освіти, проходив строкову військову службу у лавах ЗСУ. Після повернення до цивільного життя працював на різних будівельних майданчиках, адже мав великий талант у своїй справі. На сьогодні в містах України ми можемо побачити його роботу у вигляді збудованих будинків, де наразі люди живуть своїм життям. До 2019 року проживав у місті Києві, пізніше з родиною переїхав жити у місто Житомир. Захоплювався технікою, садівництвом. Весь вільний час присвячував дружині, дітям, онукам. Мав багато друзів. Був чесною, порядною, справедливою людиною.

З перших днів війни добровільно став на захист Батьківщини від російського агресора. Завжди мав бойовий дух, дуже любив військову форму і своїх побратимів, з якими неодноразово завдавали ударів по окупантах. Але, на жаль, 13 лютого 2024 р. під час виконання бойового завдання у н.п Роботине Запорізької області героїчно загинув, віддавши своє життя за Україну.

Лише через 6 місяців Герой на щиті повернувся додому.

Ромаш Олександр Сергійович

23.03.1995 – 16.03.2024

Солдат

**Загинув під час виконання бойового завдання, внаслідок
ворожого обстрілу в районі населеного пункту Іванівка**

Куп'янського району Харківській області.

Нагороджений медаллю «За оборону рідної держави».

Захиснику назавжди 28...

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!

БІОГРАФІЯ

Ромаш Олександр Сергійович народився 23 березня 1995 року. У 2012 році закінчив Людинську школу, після чого вступив до Сарненського профтехучилища, де здобув професію столяр-меблевик, у 2015 році закінчив Дубровицький професійний ліцей за фахом електрозварювальник, муляр. 28 квітня 2023 року був призваний до лав ЗСУ. Військову службу проходив на посаді стрільця-снайпера. З 7 травня по 10 жовтня перебував на військовому навчанні в Латвії. Влітку 2023 року отримав поранення. Реабілітація і знову стрій. 7 лютого 2024 року нагороджений медаллю «За оборону рідної держави». 16 березня 2024 року під час виконання бойового завдання, внаслідок ворожого обстрілу, в районі населеного пункту Іванівка Купянського району Харківської області загинув.

Відкриття пам'ятного
банера Захиснику України

РОМАШ ОЛЕКСАНДР СЕРГІЙОВИЧ

Oleksandr Romash was born on March 23, 1995. In 2012, he graduated from the School of Liudyn. Then he entered the Sarny Vocational Technical School, where he got the profession of carpenter-furniture maker, in 2015 he graduated from the Dubrovytsia Vocational Lyceum as an electric welder, mason. On April 28, 2023, he joined the ranks of the Ukrainian Armed Forces. He served in the military as a sniper. From May 7 to October 10, he was on military training in Latvia. He was injured in the summer in 2023. Oleksandr underwent rehabilitation and returned to service. On February 7, 2024, he was awarded the medal "For the defense of the native state". On March 16, 2024, he died in the area of Ivanivka, Kupian district, Kharkiv region, while performing a combat mission, as a result of enemy fire.

СПОГАДИ

сестри Леоновець Наталії

«Як важко розуміти, що всі мрії мого брата залишаться не здійсненими. У Сашка мрії були і плани на життя: збудувати будинок, мати сім'ю і прожити життя до старості.

Але війна внесла корективи не в одну долю, не в одне життя. Мати такого брата, як Сашко, – це мрія кожної родини. Він був людиною слова (сказав – зробив), ніколи не скаржився на свою долю, нікого не осуджував і завжди відповідав за свої вчинки і слова. Саша був третьою дитиною у нашій багатодітній родині. Ще змалечку не цурався праці. Завжди був відповідальним, але був дуже сором'язливим.

Хоча я була для Сашка старшою сестрою, він до мене ставився як до маленької дівчинки. Коли ходив до школи дуже любив грати у футбол, завжди стояв на воротах, хлопці ставили його, тому що були впевнені, що він ніколи не підведе. Товаришував зі всіма своїми однокласниками.

Після закінчення школи Олександр добре знав ким хоче стати. Сашку дуже подобалося навчання, він з захопленням виконував всі завдання. Пам'ятаю його першу роботу: він зробив стільчик, потім зробив мені поличку (я ще досі користуюсь нею). Йому все вдавалося. Сашко завжди говорив:

«Я подумаю і потім перероблю на щось нове і цікаве»

Після закінчення навчання в Сарнах він вступив до Дубровицького ліцею на зварювальника. Після першого тижня навчання він сказав:

«Не повіриш вступив до ліцею на зварювальника, де ти маєш пряму справу з електрикою, а руки трусяться коли вкручую лампочку»

Ми довго згадували ці слова і сміялись, але і у цій справі він викладався на всі 100%. Його перша робота ще досі стоїть у нас – це була підставка для вазонів у вигляді пташки. У мене таке виникає відчуття, що він знав, що молодим помре, постійно говорив:

«Це на пам'ять вам, якщо мене не стане»

Було багато сліз, але це були найщиріші сльози радості, що у нас були. І знов Сашко пішов у стрій, останній раз я бачила Сашка 8 листопада. Коли він був біля побратимів, він говорив, що йому соромно перед хлопцями, вони ходять на позицію, а він чекав на ВЛК. Відправили його ще на один місяць у реабілітаційний центр і потім знову на позиції. Нам було дуже страшно, коли він був на «нулі» без зв'язку. Повернувшись з позиції у нього були такі слова:

– Наташ, мене Бог любить.

– Що сталось?

– Ми повертались з позиції і нас почали «крити», у нас був важкий «300», він просився, щоб його не залишили. Він був дуже важкий, але я тягнув із побратимами, що є сили. Доходячи до машини, нас накривають градами. Ми впали до землі і було чути вибухи, так страшно було, але нас не зачепило»

Мені було дуже страшно і боляче, що я нічим не могла допомогти. Сашко говорив:

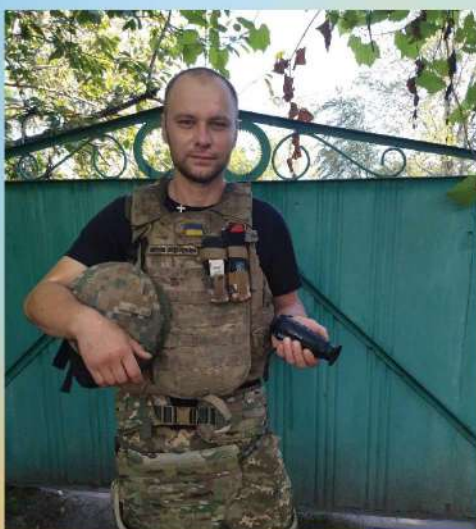
«Ти головне молись і мені цього вистачить»

Для мене Сашко живий. Я не хочу вірити що його нема. Коли подзвонили і сказали, що Сашко помер у нас земля пішла з під ніг...»

Прибувши в Україну, його відправили на схід України, в саме «пекло». Сашко служив у 4 танковій бригаді, 3 роти, 1 взводу. Отримав позивний «Ромашка». Харків, Куп'янський напрям, пекло. Я досі пам'ятаю, коли з ним говорила і відчувала, що у нього був страх в голосі, але він твердо знав, що повинен. Сашко розповідав всі жахи війни, але ми нічим не могли допомогти, це така безпорадність, такий відчай. Але і у цій ситуації він завжди нас підтримував і говорив, що все буде добре.

І тут наші серця сколихнула нова хвиля, Сашко отримав поранення. Тільки одна думка була, що він був живий, ми більше нічого не хотіли. Ми тільки те робили, що молилися за нього і Слава Богу ми почули його голос – це були такі хвили радості. Сашко живий. Почалося лікування і реабілітація.

І нарешті він приїхав додому. Коли я його побачила, він мене обійняв і прошепотів:

«Наташа, я ніколи не вірив що повернусь додому і побачу вас»

Закінчивши Дубровицький ліцей з відзнакою, почав їздити на заробітки, щоб заробляти і втілювати свої мрії. Сашко купив собі будинок, мріяв про сім'ю, про дружину, говорив:

«Я хочу собі знайти одну, єдину і на все життя»

Коли я згадую Сашка, я згадую про наше дитинство, коли ми ще діти і ні про що не турбуємося, ми просто щасливі.

Коли прийшла повномасштабна війна він відчував, що це його не мине. Потім він отримав повістку і наші серця зжались від тривоги. Він не проходив строкову службу у армії по стану здоров'я. Але він не боявся, він твердо знав, що повинен. Спочатку він був на різних полігонах. Потім його відправили у Латвію на навчання, на 4 тижні, де він із перших днів показав свої здібності. Пройшовши навчання, йому дали лист з відзнакою.

ДИТИНСТВО

Затихло село в сумній зажурі
Страшна звістка нежданно прийшла
Молодого Сашка, сина, брата
Вбила московська дика орда.

Він господарем був ще змалку
Любив поле орати конем
В лісі, на лузі, у полі
З братом меншим завжди працював.

Зацвіте у дворі не раз груша,
Яка завжди була на плоди рясна
І малина, яку садив у городі
Буде вдячна Йому сповна.

Був спокійним, красивим, мужнім,
Добрим учнем у школі, сусідом для всіх
Невимовний біль ніколи не зникне
Ні для рідних, ні для друзів своїх.

Вічна честь і шана Тобі, Герою,
Не забуде Господь Твоїх мук
Він прийме Тебе гідно в свої оселі,
Де вже спокій і синя блакить.

18.03.2024. С. Белеля.

Буба Олександр Андрійович

07.08.1970 - 30.04.2024

Солдат

**Захищав Україну на Запорізькому напрямку селище Роботине,
гідно виконував бойові завдання. Серце воїна не витримало
наслідків війни та зупинилося.**

Захиснику назавжди 53...

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!

БІОГРАФІЯ

Буба Олександр Андрійович народився 7 серпня 1970 року. Після закінчення Людинської загальноосвітньої школи вступив до Дубровицького професійно-технічного училища, де здобув професію столяра. У 1988 році був призваний до лав Збройних Сил України. Після закінчення військової служби створив добру, міцну сім'ю, де народилося двоє дітей – Павло та Вікторія. Олександр тривалий час працював у Людинському лісництві лісорубом. Він був надійним працівником і добрим другом. Отримавши повістку, Олександр без вагань став на захист Батьківщини. З 27 січня 2023 року проходив військову підготовку в м. Ужгород та був направлений до другого батальйону 33-ї окремої механізованої бригади протитанкової дивізії військової частини А 4447 на посаду штурмовика, позивний «Дід». Він сумлінно виконував поставлені перед ним бойові завдання, мав сильну волю та сталеву віру в нашу Перемогу. У червні 2023 року отримав бойове поранення та проходив реабілітацію. На жаль, через війну стан здоров'я Олександра погіршився і 1 травня 2024 року його серце перестало битися.

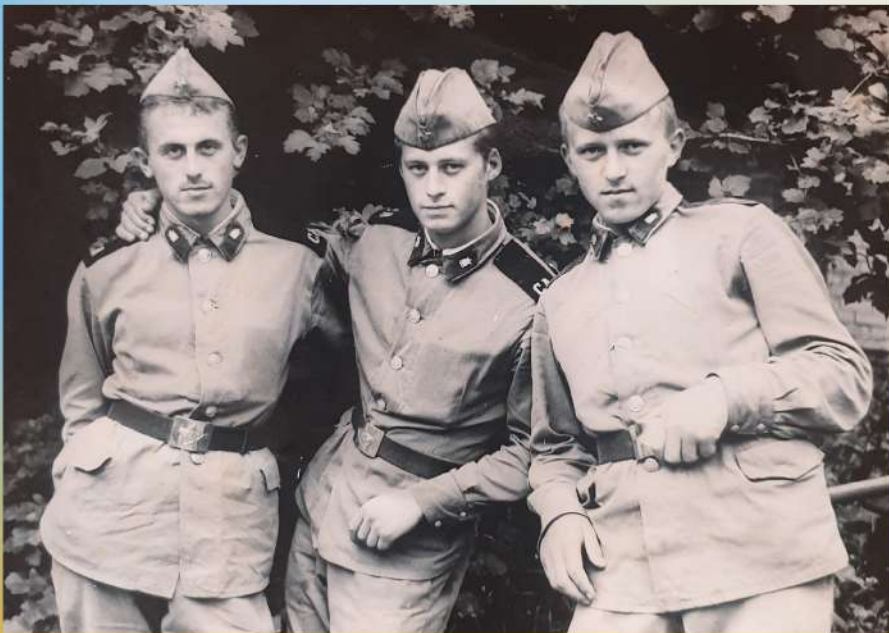

**БУБА ОЛЕКСАНДР
АНДРІЙОВИЧ**

Oleksandr Buba was born on August 7, 1970. After graduating from Liudyn Secondary School, he entered the Dubrovysia Vocational School, where he acquired the profession of carpenter. In 1988 he was drafted into the ranks of the Armed Forces of Ukraine. At the end of military service, he created a good, strong family, where two children were born – Pavlo and Victoriia. Oleksandr worked for a long time in Liudyn forestry as a lumberjack. He was a reliable worker and a good friend. Oleksandr did not hesitate to defend our Motherland after receiving a summons. From January 27, 2023, he underwent military training in the city of Uzhhorod and was sent to the second battalion of the 33rd separate mechanized brigade of the anti-tank division of the military unit A 4447 to the position of stormtrooper, codename "Did". He conscientiously performed the combat tasks set before him, had a strong will and steely faith in our Victory. In June 2023, he received a combat wound and was undergoing rehabilitation. Unfortunately, because of the war Oleksandr's health deteriorated and on May 1, 2024 his heart stopped beating.

ЖИТТЄПИС

Народився 7 серпня 1970 року в багатодітній сім'ї, мати Тетяна Дмитрівна, батько Андрій Трохимович, працювали в лісгоспі. Сашко зі своїми братами допомагали батьками по господарству. Часто доводилося няньчити дві молодші сестрички. Олександр дуже любив молодшу сестру Людмилу, з якою проводив багато часу. Ходили по чорниці з мамою і сестричками батьком Сергієм. В 1977 році йшов у перший клас Людинської ЗОШ ім. К. П. Хомич, мав здібності до математики, допомагав старшокласникам вирішувати задачі і приклади. Закінчивши школу в 1985 році, вступив в Дубровицьке СПТУ на спеціальність столяр 3 розряду.

Після закінчення училища в 1988 році був призваний до лав армії, мав звання рядовий в будівельному батальйоні. Звільнившись з лав армії, в 1990 році поїхав на заробітки. У 1992 році пішов працювати в Людинський лісгосп сукноробом.

ДРУЖИНА ТА ДІТИ

В 1993 році, зустрівши майбутню дружину Аліну, одружився. Невдовзі народився первісток Павло, а через чотири роки – донька Вікторія. Мав добре серце, був співчутливий до ближнього, любив тварин, особливо свого собаку, з яким міг навіть говорити, а той віддячував йому – пас корови з господарем. Збудував дім, посадив садок, разом з дружиною тримав господарство та виховували діток.

Отримавши повістку, 27 січня 2023 року, не вагаючись пішов захищати рідну неньку від російської навали. Був на навчанні в Ужгороді 3 місяці, а після завершення в травні потрапив на Запорізький напрямок в Роботине, де отримав в червні поранення. Місяць реабілітації – і знову на фронт. Виконуючи завдання, в січні 2024 році отримав травму нижньої кінцівки. Був на реабілітації вдома 3 місяці. Не витримавши фізичних та психічних наслідків від війни, помер 30 квітня 2024 року.

НА СЛУЖБІ

Не докохав- не розповів історій,
тепла дитині також не віддав.
Остання путь - дорога в небо -в зорі,
Він від війни собою закривав.

Ви зупиніться, приклоніть коліно,
І на хвилинку вимкніть телефон.
Поліг Герой - Поліг за Україну,
Життя віддав за ваш спокійний сон.

Просніться люди - гляньте ви навколо,
ми ваші друзі, рідні і сини .
І гинемо щодня за вашу волю,
Б'ємось щоб ви не бачили війни.

Автор:
Позивний «Кент».
18.06.2024

**Мисько Володимир
Володимирович**

16.08.1994 - 17.10.2024

Захищав Україну на Запорізькому напрямку та
Авдіївському напрямку Донецької області. Загинув на
Вовчанському напрямку Харківської області під
час важкого бою.

Захиснику назавжди 30...

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!

БІОГРАФІЯ

Народився Володимир в багатодітній родині 16 серпня 1994 року. Зростав хорошим, веселим, допитливим хлопчиком. В 2000 році батьки привели до Людинської загальноосвітньої школи, де Володя навчався до 2011 року. Активний, дружелюбний, злегка сором'язливий, завжди готовий прийти на допомогу... Найулюбленішим заняттям був футбол... численні змагання, призові місця, був постійним гравцем Людинської футбольної команди «Мисько». Після закінчення школи здобув професію маляр штукатур навчаючись в Рівненському вищому професійному училищі №1. Після закінчення навчання був призваний до збройних сил України в м. Чернівці де і зустрів свою кохану дружину. Службу продовжив в м. Львів. Після строкової служби поїхав до сестри в м. Одесу, працював на зерновому терміналі PICOIL оператором силосів. Туди ж незабаром покликав свою кохану, там і створив гарну, міцну, люблячу родину. Коли на нашу землю прийшла страшна біда Володимир в липні 2023 року став на захист своєї Вітчизни. Із серпня 2023 року проходив службу в 71 окремій єгерсько десантній штурмовій бригаді, окремій роті розвідки військової частини А 4030 на посаді навідник. Позивний BOBK. Брав участь в обороні с. Вербове, Роботине Запорізької обл. тримав міцну оборону на Авдіївському напрямку Донецької області. Сумлінно виконував поставлені бойові задачі, мав вольовий, сильний характер, надійний побратим та щирий товариш...

17 жовтня 2024 року на Вовчанському напрямку Харківської області під час важкого бою загинув.

**МИСЬКО
ВОЛОДИМИР
ВОЛОДИМИРОВИЧ**

BIOGRAPHY

Volodymyr was born in a large family on August 16, 1994. He grew up to be a good, cheerful, inquisitive boy. In 2000, his parents brought him to the Liudyn Secondary School, where he studied until 2011. He was active, friendly, slightly shy, always ready to help...

The most favorite activity was football... numerous competitions, prize-winning places, he was a regular player of the "Mysko" Liudyn football team. After graduating from school, he entered the Rivne Higher Vocational School No. 1 and acquired the profession of plasterer-painter. After graduation, he was drafted into the Armed Forces of Ukraine in Chernivtsi, where he met his beloved wife. He continued his service in the city of Lviv. After his military service, he went to live with his sister in Odesa, worked at the RISOIL grain terminal as a silo operator. Soon he took his wife there, and there he created a beautiful, strong, loving family. When a terrible disaster came to our land, Volodymyr stood up to defend his Motherland in July 2023. Since August 2023, he served in the 71st separate yaeger air-assault brigade, a separate reconnaissance company of military unit A 4030 as a gunner. Codename - VOVK. He participated in the defense of the villages Verbove and Robotyne Zaporizhzhia region. Also he maintained a strong defense in the Avdiivka direction of the Donetsk region. He faithfully fulfilled the assigned combat tasks, had a strong-willed character, was a reliable comrade and a sincere friend...

On October 17, 2024, he died during a heavy battle in the Vovchanskyi direction of the Kharkiv region.

СПОГАДИ

дружини Іванни

«Мій чоловік Володимир був справжнім сім'янином, який безмежно любив нас і робив усе, щоб ми були щасливі. Він завжди оберігав сім'ю, навіть коли був далеко, і всіма своїми вчинками показував турботу і відданість. Найбільше любив наших діток, Машу і Алісу, ніжно називаючи їх «мої квіточки».

Нам зараз дуже не вистачає його тепла, його усмішки, слів підтримки і просто його присутності поруч. Володимир залишиться в наших серцях назавжди. Ми любимо його безмежно, він був і залишається частиною нашого життя. Його душа на небі, але ми відчуваємо, що він завжди поруч з нами.»

побратимів Володимира

«Наш вірний друг Вова був справжнім товаришем для нас. Завжди підтримував у будь-яких ситуаціях – і морально, і фізично. Він ніколи не боявся труднощів і завжди був готовий допомогти іншим. Пам'ятаємо його веселим, турботливим, відповідальним і зосередженим. Володимир залишився в наших серцях як надійний друг, мужній воїн, безстрашний захисник своєї Батьківщини.»

НА СЛУЖБІ

Позивний VOVK за час проходження військової служби в 71 окремій єгерській десантно-штурмовій бригаді роти розвідки солдат Мисько Володимир Володимирович зарекомендував себе дисциплінованим та працелюбним військовослужбовцем. За посадою навідник, Володимир сумлінно виконував свої обов'язки.

Професійно виконував свою роботу на відника, вправно володів зброєю. Завжди дотримувався військової та особистої дисципліни. Впевнено орієнтувався у складних обставинах, адекватно реагував на критику.

Комунікабельний, тактовний. В колективі завжди користувався авторитетом. Брав активну участь у суспільному житті роти, любив займатися спортом. Був безпосередньо задіяний у напрямках: Запорізька область, с. Роботине; Донецька область, Авдіївка, Очеретине; Харківська область, м. Вовчанськ."

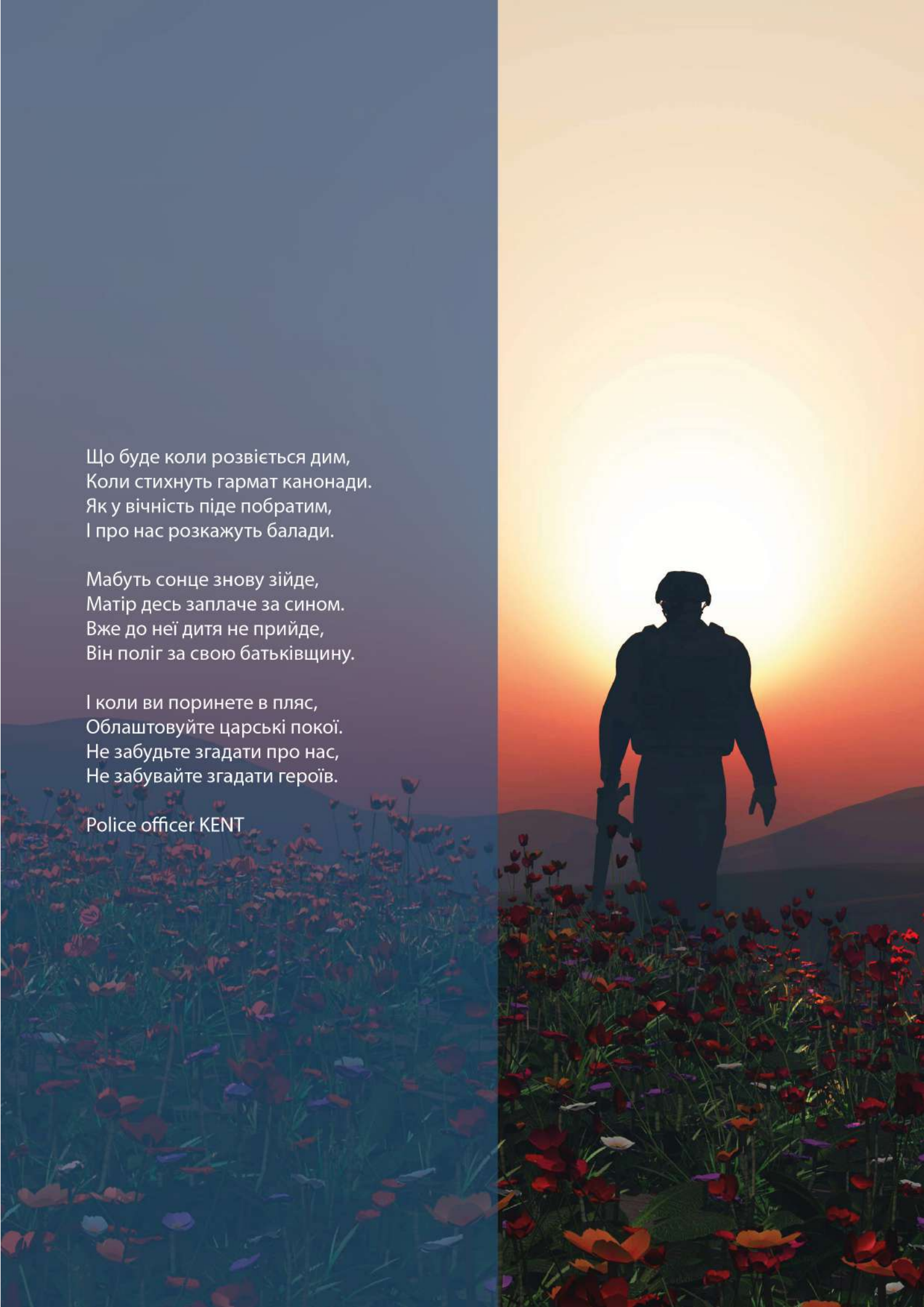
За боротьбу у Вовчанську отримав відзнаку медаль «Хоробре серце».

Що буде коли розвіється дим,
Коли стихнуть гармат канонади.
Як у вічність піде побратим,
І про нас розкажуть балади.

Мабуть сонце знову зійде,
Матір десь заплаче за сином.
Вже до неї дитя не прийде,
Він поліг за свою батьківщину.

І коли ви поринете в пляс,
Облаштовуйте царські покої.
Не забудьте згадати про нас,
Не забувайте згадати героїв.

Police officer KENT

**Скаржинець Сергій
Володимирович**

16.12.1986 - 21.10.2024

Старший солдат
33-ї окремої механізованої бригади

Загинув під час артилерійського обстрілу в місті Курахове
на Донецькому напрямку від травм несумісних з життям.

Захиснику назавжди 38..

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!

БІОГРАФІЯ

Скаржинець Сергій Володимирович народився 16 грудня 1986 року на Рівненщині у селі Рудня, в сім'ї працівників місцевого колгоспу: мати Наталія Захарівна працювала у ланці, а батько Володимир Максимович – комбайнером. Сергій був старшим братом сестрі Оксані та брату Максиму. Після закінчення у 2004 році Людинської загальноосвітньої школи I-III ступенів, навчався в автошколі ДОТСА-АФ, де отримав права водіння усіх категорій, рідні згадують про його любов до техніки.

Після навчання Сергій проходив строкову службу а аеромобільних військах у місті Вінниця. Склав присягу 28 травня 2005 року та отримав звання старший солдат.

У 2007 році Сергій переїхав у місто Хмельницький. Там він працював на фірмі КТК «Транс» Водієм великовантажних автомобілів. У Хмельницькому юнак зустрів свою кохану дружину Наталію, з якою він взяв шлюб у 2011 році. Згодом у подружжя народилося дві донечки – Тетяна та Леся.

16 червня 2023 року отримав першу контузію під час мінометного обстрілу в районі Мала Токмачка на Запорізькому напрямку, 27 жовтня в тому ж році поранення шиї та вуха в районі села Роботине через скид дрона-камікадзе, внаслідок чого втратив слух на одне вухо. 13 лютого 2024 року знову був поранений: на цей раз постраждала права рука та ліва нога.

21 жовтня в місті Курахове на Донецькому напрямку під час артилерійського обстрілу були уражені позиції, на яких знаходився він та побратими. Від травм несумісних з життям Сергій помер на руках своїх побратимів.

**СКАРЖИНЕЦЬ
СЕРГІЙ
ВОЛОДИМИРОВИЧ**

BIOGRAPHY

Serhii Volodymyrovych Skarzhyneets was born on December 16, 1986, in Rudnia, Rivne region, into a family of workers of the local collective farm: his mother, Nataliia Zakharivna, worked in the fields, and his father, Volodymyr Maksymovych, worked with a combine harvester. Serhii was the older brother of his sister Oksana and his brother Maksym. After graduating from Liudyn Secondary School in 2004, he studied at the driving school in Dubrovytsia, where he received a driver's license for all vehicle categories. His relatives remember his love for technology.

After his studies, Serhii completed his military service in the Airmobile Forces in Vinnytsia. He took the oath on May 28, 2005, and received the rank of senior soldier.

In 2007, he moved to Khmelnytskyi, where he worked as a driver of heavy trucks at the company KTK "Trans." There, he met his beloved wife Natalia, whom he married in 2011. Later, the couple had two daughters—Tetiana and Lesia.

On June 16, 2023, he received his first concussion during a mortar attack near Mala Tokmachka in the Zaporizhzhia direction. On October 27 of the same year, he sustained injuries to his neck and ear from a kamikaze drone strike, which caused him to lose hearing in one ear. On February 13, 2024, he was wounded again, this time in his right arm and left leg.

On October 21, in Kurakhove, in the Donetsk direction, during artillery shelling, the positions where he and his comrades were located were hit. Serhii died in the arms of his comrades from injuries that were incompatible with life.

ЖИТТЄПИС

Скаржинець Сергій Володимирович народився 16 грудня 1986 року на Рівненщині у селі Рудня, в сім'ї працівників місцевого колгоспу. Після закінчення у 2004 році Людинської загальноосвітньої школи I-III ступенів, навчався в автошколі ДОТСААФ, де отримав права водіння усіх категорій. Рідні згадують про його любов до техніки. Автомобілі з дитинства вабили хлопця, адже його дитинство проходило у батька в колгоспному гаражі, де стояло багато різної техніки: автомобілі, комбайни й автобус. У гаражі він крутив все, тому і не дивно, що дитяче захоплення переросло у професійну діяльність.

Після навчання Сергій проходив строкову службу в аеромобільних військах у місті Вінниця. Склав присягу 28 травня 2005 р. та отримав звання старший солдат. Наказом командира військової частини А2656, в якій юнак продовжив службу, від 22 липня 2005 року йому була присвоєна кваліфікація водія 3 класу. Також його як майстра, який може відремонтувати будь-яку техніку, призначили керувати військовим гаражем частини, де він відповідав за 15 машин. Після служби в армії хлопець повернувся у рідне село та відразу влаштувався працювати водієм в колгосп рідної Рудні.

У 2007 році Сергій переїхав у місто Хмельницький. Там він працював на фірмі КТК «Транс» водієм великовантажних автомобілів. Також це місто стало важливим в його особистому житті.

За час роботи у фірмі він став не тільки висококласним водієм фур, але й першокласним майстром з їх ремонту та обслуговування. Сергій став отримувати багато пропозицій роботи за кордоном, але завжди відмовлявся – не хотів полишати рідний край, батьків та рідних. Жив за принципом – де народився там і згодився. Був гарним сім'янином, безмежно любив дружину та дітей, старався забезпечити своїм близьким добробут та затишок, любив, щоб усе було гарно.

СІМ'Я СЕРГІЯ

НА СЛУЖБІ

Але всі мрії та плани зруйнувала війна. 2 травня 2023 року чоловік отримав повістку. Найкращий чоловік дружині Наталії, дбайливий батько двох доньок – дванадцятирічної Тані та восьмирічної Лесі, чуйний син та старший брат – в одну мить став Героєм та прикладом палкого служіння Батьківщині для всіх нас. Він відразу з'явився в ТЦК, вирушив на фахову підготовку на рівненський полігон. Там був разом зі своїм братом Максимом, якого мобілізували місяцем раніше, а розподілення отримав до 33-ї окремої механізованої бригади, де отримав позивний МЕХАНІК та був призначений на посаду старшого водія де виконував бойові завдання на машині «газон».

16 червня 2023 року отримав першу контузію під час мінометного обстрілу в районі Мала Токмачка на Запорізькому напрямку, 27 жовтня того ж року поранення шиї та вуха в районі села Роботине через скид дрона-камікадзе, внаслідок чого втратив слух на одне вухо. Після лікування та реабілітації знову повертається на службу. 13 лютого 2024 року знову був поранений: на цей раз постраждали права рука та ліва нога. Попри все, через чотири місяці безперервної реабілітації воїн знову повернувся в стрій на посаду оператора протитанкових ракетних комплексів.

Дружина та рідні просили його перевестися в якусь тилу частину, адже він отримав статус обмежено придатного, але Сергій сказав сім'ї, що не може покинути побратимів та важливу роботу, яку виконує. Чоловік ніколи не жалівся і не розповідав як йому ведеться, чи тяжко, чи страшно. У нього завжди було «все добре», але дружина вже по інтонації знала коли дійсно добре, а коли все-таки халепа.

26 вересня 2024 року Сергій, після невеличкої відпустки, поїхав на службу зі словами: «Хто як не я? Хто там буде?» та переживав за своїх бойових друзів: «Льоню треба поміняти».

20 жовтня, в неділю о 21.58 дружина отримала від нього останнє «все добре»... 21 жовтня від травм несумісних з життям Сергій помер на руках своїх побратимів.

Недавно плакало село,
Коли прощалося з Героєм
Тепер їх двоє полягло
Як жити рідним із цим болем?

Обидва красені вродливі
Шановані учні мої
Для мене вони Героями
Залишаться в пам'яті назавжди.

Так рано в небо полетять
В обійми Бога, що прийме до себе
Важку розлуку ніхто не ждав
Залишать смуток, жаль. О, нене!

Спасибі, Воїни, за те,
Що берегли наш спокій безупинно,
Своє життя у жертву віддали,
Боролись з ворогом щомиті сміло.

Вклоняюсь низько всім родинам,
Хто втратив брата, чоловіка, сина
Хай Бог допоможе пережити горе
І всім вам сили додає.

24.10. 2024. С. Белеля.

ВІДКРИТТЯ

АЛЕЇ ПАМ'ЯТІ ГЕРОЇВ

Відкриття Алеї пам'яті
героїв у селі Людинь

Вони пішли у небуття
Такі вродливі, мужні, героїчні.
Як витримати тугу, біль,
Що їх нема серед живих довічно.

Ми молимося за упокій їх душ,
За їх життя там, в небесах.
Хай Бог оберігає їх щодня
Ми не забудемо ніколи їх повік.

Усіх Героїв ми повинні пам'ятати,
Хто захищав зі зброєю в руках,
Щоб кожна мати, горем вбита, знала,
Що даремно син її віддав життя.
Вічна пам'ять Героям...

04. 06. 2023. С. Белеля.

